

ŠKOLÁČEK

Čtvrtletník

Duben 2016

Základní škola Školní 1480, Chomutov

Redakce

- Mgr. Lenka Drobiličová

Rubriky

- Novinky
- Jsme nej
- Vlastní tvorba
- Křížový výslech
- 3V (Viděno více vočima)

Novinky

3. zasedání školního parlamentu

Třetí zasedání školního parlamentu tohoto školního roku proběhlo dne 8. března. Jako vždy se zde setkala mnoho zástupců jednotlivých tříd. Předmětem jednání byly tři základní body.

1. Fond Sidus
2. Na co byste se chtěli zeptat paní učitelky Urdové?
3. Mexický den v naší škole

První bod se týkal fondu Sidus, který se zabývá podporou léčby nemocných. Každý zástupce jednotlivé třídy zjistí, jestli někdo z žáků o někom takovém neví a nahlásí to paní učitelce Drobiličové.

V druhém bodě v rámci poznávání učitelů byla vybrána paní učitelka Urdová. Je možné položit jí 2 různé dotazy, které zástupci jednotlivých tříd odevzdají do pátku 18. března paní učitelce Drobiličové.

V třetím a tedy posledním bodě byla projednána akce školy nazvaná Mexický den. Jednotliví zástupci byli seznámeni s tím, kdy a kde se akce uskuteční a budou informovat své spolužáky.

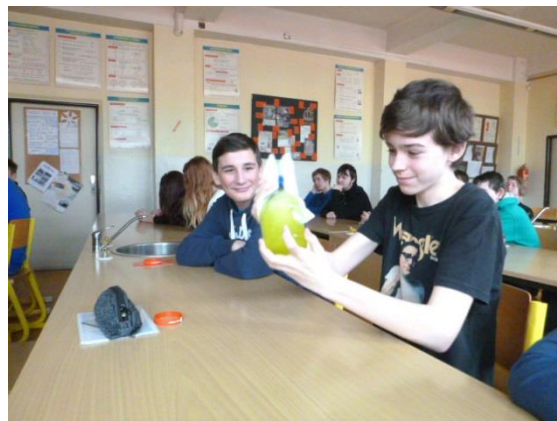
Další zasedání parlamentu školy se uskuteční dle informací uvedených na nástěnce vedle sborovny.

Jiří Spodniak, 8. A

Vůně a smrad, světlo a tma, teplo a chlad

Již poněkolkáté navštívili naši školu lektori z Vysoké školy chemicko-technologické v Praze s programem Hodina moderní chemie. Tentokrát žákům osmých a devátých tříd přiblížili vlastnosti některých významných prvků a sloučenin zajímavými pokusy, ve kterých hrály hlavní roli světlo, teplota a vůně. Zajímavé byly zejména pokusy se suchým ledem (oxid uhličitý), kapalným dusíkem nebo střelným prachem. I z několika obrázků z této akce je patrné, že hodiny plné pokusů stály za to.

Luděk Hrbek

Jsme nej

Vybíjená

(15. března 2015)

My, žáci 5. A, jsme se dne 15. března zúčastnili turnaje ve vybíjené. Hrály čtvrté a páté třídy naší školy. Za náš tým bojovalo jedenáct žáků, z nich byli nejlepší Barbora Jorová a Michal Kravčíšin. Každé družstvo hrálo pět zápasů a náš tým vyhrál všech pět. Všichni jsme hráli s nasazením a díky tomu jsme vyhráli velký putovní pohár, na druhém místě skončila 5. C, náš obávaný soupeř, třetí místo vyhrála 4. C. Turnaj se nám moc líbil, i když všichni nevyhráli. Tak jsme si zasportovali.

Dějepisná olympiáda

(18. ledna 2016)

Šesté až sedmé místo: Radek Voch (8. A), Vojtěch Ullmann (9. A)

Okresní kolo Fyzikální olympiády

Dne 23. března 2016 se konalo okresní kolo Fyzikální olympiády ve Středisku volného času v Chomutově. Z naší školy se zúčastnilo šest žáků. Výborně si vedli zástupci v kategorii devátých ročníků, kde se Vojtěch Ullmann z 9. A umístil na prvním místě, Andrea Lavičková (9. A) obsadila druhé místo a Nela Rauscherová (9. A) se umístila na sedmém místě, a to z celkového počtu třinácti účastníků. V kategorii osmých ročníků si nejlépe vedli Tomáš Starý (8. A), který obsadil 4.–5. místo a Hoang Minh Tran (8. A), který se umístil na 6.–7. místě. Kryštof Gärtner obsadil jedenácté místo z celkového počtu čtrnácti účastníků.

Všem našim reprezentantům děkuji a Vojtovi a Andree přeji hodně úspěchů v krajském kole.

PhDr. Věra Bednářová

Vlastní tvorba

Naider

Jmenuji se Nailina a jsem potomek zakladatele tohoto kouzelného města. Abyste mě chápali, Naider je opravdu kouzelný. Většinou to bývá tak, že se obyvatelé o své město starají, zde se město stará o své občany. Ale protože Naider na všechno sám nestačí, prvorození potomci zakladatele pomáhají s péčí o občany. Naoplátku za pomoc vždy zdědíme jedinečnou schopnost slyšet lidská srdce. Dělíme se do dvou skupin; ničivé, ti slyší

srdce, co nenávidí, a pak jsou tu milující, ti slyší zamilovaná srdce. Nyní je Naider mírumilovné a poklidné město, jeho vzniku ale předcházela krutá doba.

San Nirder, zakladatel Naideru, pocházel z živého města, které fungovalo jako lidská bytost. To město se jmenovalo Arkin a vládlo svým občanům. Občané neměli možnost svobodného pohybu a nesměli se vyjadřovat. San byl ale už od malička odlišný. Slyšel lidská srdce; nenávistná i milující. Rozhodl se, že si vytvoří své vlastní město. Arkin ho ale samozřejmě odmítal pustit ze svého zajetí, a tak nezbývala jiná možnost; musel město porazit.

San měl bratra; dvojče, jmenoval se Sam. Sam byl od narození velmi slabý, ale i přes tuto skutečnost ho jeho bratr velmi miloval a rozhodl se, že si Sama vezme s sebou do jeho Ráje.

Po měsíci příprav nastal onen den. Den boje proti Arkinu. San Nirder ale nebyl na boj sám. Měl velice chytrý plán. Pomocí jeho schopnosti nashromáždil lidi, kteří mají v sobě nenávist, a vytvořil z nich armádu. Lidi milující, kterých bylo opravdu málo, schoval do úkrytu chráněného pečeti, která mu zabrala s vytvořením takové tři týdny. San byl velmi dobře připraven.

Nastal boj. Konflikt velice krutý a zdlouhavý. Trval dobré dva měsíce, poté začali být občané unavení. Konečně přišla Sanova chvíle. Město už bylo poničené a zesláblé, a tak použil svoji novou techniku srdce. Nejprve uschoval všechny zbylé lidi do úkrytu a pak začal.

San měl vlastní jazyk k odříkávání různých formulí, díky kterým se kolem něho vytvořila zelená záře. Při celém tomto rituálu měl zavřené oči. Arkin začínal být nervózní, ale ve volném čase se snažil alespoň trochu nabrat sil. San po chvíli významně otevřel oči. Byly jiné, nebyly lidské. Tyto oči dokázaly hypnotizovat. Na Arkin to ale nepůsobilo. Pak si to San uvědomil. Běžel k nejstaršímu stromu a položil ruce na kmen. Znovu vytvořil onu zelenou záři, použil své oči a zhypnotizoval strom, jehož kořeny vedly do středu Arkinu. A nakonec vydal neuvěřitelně hlučný zvuk, který vše srovnával se zemí. Tento zvuk pocházel z jeho srdce; upřímné a milující bušení.

Arkin byl zničen, ale ještě stačil Sanovi něco říct. Svázal svůj střed, neboli srdce, se srdcem jeho bratra Sama. Nejdřív San nerozuměl, po chvíli však pochopil. Při pohledu na Samovo mrtvé tělo se zhroutil. Zničením Arkinu zabil svého bratra. San se musel dát do hromady, měl na starosti zbylé občany.

Pomocí milujících lidí vytvořil Naider, poklidné městečko plné lásky. Ale San se stále trápil smrtí svého bratra, a tak nakonec odešel za ním do věčného klidu.

Teď jsme tu místo něho my, jeho potomci, a staráme se společně s Naiderem o obyvatelstvo. Vládne tu láska, svoboda a mír, a tak to také zůstane. Sny Sana Nirdera se staly skutečností a my jsme mu za to všichni vděční.

Karolína Zetková, 9. A

Temné duše kout

Voda se roztráстила do okolí, když se podrážka boty setkala s louží. Chlapec s tmavou kapucí přes hlavu a temně modrýma očima bloumal po nočním městě. Bylo asi pět hodin

ráno, ale to ho od ranního procházení neodrazovalo. Co ho odrazovalo, byla skutečnost, že za pár hodin bude muset opět koukat do prázdných obličejů svých spolužáků. Vlastně už ty obličeje několikrát použil ve svých příbězích, ale i tak ho neuvěřitelně rozčilovaly.

Ten chlapec byl hluchý, ale ne v tom smyslu, že by měl nějaké zdravotní postižení. Byl hluchý, protože nosil přes hlavu velká sluchátka, díky kterým nemusel poslouchat lidi kolem sebe. Bylo mu tak o moc líp.

Byl znechucený dnešním světem, tím, co viděl, ačkoli o tom nemluvil. Radši si o tom povídal sám se sebou, protože věděl, že nikdo by se s ním dokonale neshodl.

Občas ani nevěděl, co má se svými myšlenkami dělat. Někdy je nechal jen tak poletovat ve své hlavě, jindy je dostal na papír a v mnoha případech ten papír letěl ihned do koše.

Přišel si jiný. Odlišný od všech ostatních. Měl pocit, že je sám, ačkoli stál uprostřed hromady lidí.

Když zahrnul za roh ulice, ocitl se kousek od autobusového nádraží. Došel až k němu, jen aby se ujistil, že koupit si lístek do stanice jménem ‚Pryč‘ je stále ještě nemožné.

Vzduch protnulo jeho tiché povzdechnutí. Ty myšlenky se mu nelíbily. Až moc dobře si uvědomoval, že jeho depresivní myšlení není normální, ale nepřišel na to, jak se toho zbavit, protože kdykoli se o to pokusil, vždy se vrátily a on se jimi dusil.

Silně rukou praštil do desky s jízdním řádem - těžko říct, či vztekem nebo zoufalstvím. Projela mu jí bolest, ale ignoroval ji. Byl na ni zvyklý, alespoň tedy na tu psychickou. Jeho mozek ho totiž zabíjel zevnitř.

V tom mu do oka padlo něco, co si získalo jeho pozornost. Byl to slabý proužek světla ve východní části města, nedaleko odtud. Rozednívalo se.

Vykročil tedy tím směrem. Přešel přechod, zahrnul do vedlejší ulice, kde prošel kolem mateřské školy, ignorujíc, že od jejích oken se mu první paprsky slunce zařezávají do očí, a vyšel nedaleko své školy. Vrhł po ní znechucený pohled, když kolem procházel. Poté odbočil a rozeběhl se dlouhou ulicí, poté ještě párkrát zabočil a konečně stál na tom místě. I to často ve svých příbězích použil a popravdě ho to v jeho myšlenkách vždy táhlo zrovna sem. Pod mostem, který tak moc miloval, se táhly koleje, kde vlak už dávno nejezdil, nahoru na most vedly oprýskané schody, které byly na několika místech pěkně zrezivělé. Ale ani tak se jich neštítel. Vrhł se po nich nahoru, kde se opřel o zábradlí a nechal paprsky vycházejícího slunce svítit mu do obličeje, vrhat mu na kůži stíny a hřát ho na promrzlých lících.

Lehký vánek si přitom hrál s jeho vlasy, bylo mu příjemně. Po dlouhé době se cítil svobodně. Od svých vlastních myšlenek. Měl pocit, že jako by zároveň s pročištěním oblohy se od temnoty pročistila i jeho hlava. A když se otočil čelem ke svému městu, též ozářenému zlatými paprsky slunce, ucítil k němu určité sympatie.

Východ slunce se mu zdál nekonečně dlouhý a zároveň tak moc rychlý. Čas ho ale trochu tlačil do zad, proto se jen po dlouhé době upřímně usmál, upravil si sluchátka na hlavě a vnímajíc jen hudbu a teplo ve své duši se po schodech vydal zpět do města.

Anežka Jorová, 9. C

Píšeme těm, co žijí. Těm, co už umřeli... I těm, co se teprve narodí.

Vypracovaly děti ze 4. C

Moje milá maminko,
mám Tě strašně moc ráda, a doufám, že ty mě také. Ty mi děláš snídani, večeři, svačinu, pomáháš mi s úkoly a všechno mi vysvětlíš. Všechno pro Tebe udělám, a jak vím, ty pro mě uděláš taky všechno. Jsi ta nejlepší ze všech. Z lásky

Kristýnka Truhlářová

Moje milá babičko,
vím, že už jsi v nebičku. Ale taky vím, že si ten dopis určitě přečteš. Sice jsi umřela, když jsem byla mrně, ale vím, že jsi byla nejhodnější babička na světě. Na maminku jsi byla strašně přísná, ale dnes je za to ráda. A já na Tebe myslím každý den. Strašně moc se mi po Tobě stýská. Chtěla jsem Tě poznat, ale dnes už je pozdě. Máám Tě strašně ráda, i když tu už nejsi. A doufám, že ty mě taky. Ahoj

Natálka Kučerová

Moje milá teto a Tvoje miminko,
hrozně moc Ti přeju k očekávání miminka. I když se ještě neví, jestli to bude kluk nebo holka. Jemu přeju, ať je krásné jako Ty a ať je hodné, chytré a hlavně zdravé. Přeji Vám krásný život.

Eliška Nitranská

Amálko Fučíková,
ty jsi moje nejlepší kamarádka, protože jsi mě nikdy nezahladila. Máš za dva týdny narozeniny, tak Ti chci popřát všechno nejlepší. Hodně hezkých známek, ať máš hodně nejlepších kamarádů. Ať pejsek, kterého dostaneš, hodně dlouho žije a přináší Ti potěšení. Doufám, že budeme vždy nejlepší kamarádky.

Natálka Kočová

Milý pradědo Josefe,
Vím, že už jsi v hrobečku,
Tam ti dali svíčičku.
Ostatní vedle spinkají,
táta a děda na tebe vzpomínají.
Byl jsi dobrý Bařuv študent,
měl jsi dobrý pletařský patent.
Přežilš válku do té chvíle,
Kdy ti bylo tolik let, 105 let.

Jan Martin Lysoněk

Moje milá babičko,
Mám tě rád jak srdíčko.
Vrtáš mi až do kůže,
Dal bych ti růže.
Jsi nejlepší babička, kterou znám.
Mám Tě rád až moc.

Petr Janoušek

Křížový výslech

Dotazník pro paní učitelku Olgu Urdovou

Co Vás dovedlo k Vaší profesi?

Zajímavá otázka, zřejmě výběr mého budoucího povolání byla zčásti náhoda. Jak mnozí víte, do 29 let jsem vrcholově sportovala. Sport sehrál zásadní roli ve volbě mého povolání. Ve čtvrtém ročníku studia na gymnáziu jsme se vraceli z ligového utkání ve volejbalu. U oběda jsme náhodou s dalšími třemi spoluhráčkami stolovaly s rozhodčím utkání. Seznámil nás se studiem oboru TV na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem, který se tam tehdy nově otvíral. Popisoval nám průběh studia velmi lákavě a já se nechala opravdu ovlivnit, prostě náhoda.

Co se Vám na práci učitele líbí?

Teď jste mi nepoložili právě jednoduchou otázku, ale pokusím se odpovědět. Učitelství je práce s lidmi, která je založena hlavně na vzdělávání, výchově a komunikaci. Domnívám se, že mne baví právě ty momenty, kdy vím, že můžu předat něco málo ze svých vědomostí a životních zkušeností. Ovlivnit alespoň trošku vývoj mladého člověka a dát mu ty správné hodnoty do života. V dnešní době mi totiž velmi chybí základní lidské hodnoty jako je slušnost, skromnost, čestnost a pracovitost.

Který předmět ve škole učíte ráda a proč?

Nedokážu přesně vymezit jeden předmět, protože každý z mých předmětů je zcela odlišný a zajímavý. Jsem aprobovaná češtinářka a občankářka. V neposlední řadě učím poslední tři roky i nějaké výtvarné výchovy. Práce mě stále baví a mám opravdu radost z každé hodiny, když na konci hodiny všichni žáci rozumí právě vyloženému učivu a když se zájmem pracují v hodinách. Samozřejmě měřítkem kvality práce jsou vždy znalosti žáků, které si z výuky odnesou. Je milé, když se mi vrací žáci ze středních škol s poděkováním, že opravdu mají dobrý základ a patří k těm lepším žákům ve třídě. Protože mým koníčkem od dětství je i kreslení a výtvarné tvoření, velmi mne baví výuka tohoto předmětu. Opravdu mne někdy překvapí, jak pěkné věci žáci dokáží vytvořit.

Sportujete v současné době?

Donedávna jsem sportovala, nyní však nesportuji. Trochu se potýkám se zdravotními problémy. Jak se říká, odnesla jsem si trochu následky ze své sportovní kariéry z mládí. Ale věřím, že není všem dnům konec a že si ještě určitě v životě zasportuji. Jsem totiž nezlomný optimista.

Jak trávíte volný čas?

Vzhledem k tomu, že už mám dospělou vdanou dceru, která bydlí v jiném městě, nemáme moc času se vídat. Ráda zajdu s přáteli do divadla nebo na kávu, přečtu si zajímavou knížku a poslouchám kvalitní muziku. Mám doma psa a dvě kočky. Chovatelé jistě ví, že ti domácí mazlíčci zaberou vcelku dost času. Čili trávím denně čas se psem v přírodě na vycházkách. Neumím moc odpočívat nicneděláním. Nejlépe si odpočinu, když ve volných chvílích výtvarně tvořím pěkné věci, které pak při vhodných příležitostech věnuji přátelům. Nebo si prostě zvelebím svými pracemi byt jen tak pro radost.

3V (Viděno více vočima)

Deváté třídy na prvním stupni

Když to tak vezmu, všechny hodiny se nám povedly, i když jsme děti museli párkrát napomínat. Na hodiny jsme byli připraveni, a když jsme se dostali do úzkých, dokázali jsme se z toho dostat. S dětmi se dobře pracovalo a byla s nimi legrace. Nakonec po nás chtěli autogramy a myslím, že na nás nikdy nezapomenou.

Vojtěch Bernas, 9. A

Dne 1. dubna 2016 jsem se zúčastnil akce na prvním stupni, kdy deváté třídy učily nižší ročníky. Celkově jsme učili 4 hodiny. Učil jsem 4. D společně s Vítkem Procházkou, Hankou Saidlovou a Hankou Sekerovou. Začnu tím pozitivním. Byla to zajímavá zkušenost. Poprvé jsem si zkusil opravovat úkoly z ČJ. Už vím, jak se cítí učitelé, když opravují můj škrabopis. Potom mě překvapilo, když jsem učil matematiku chlapce, který ač byl v D tří-

dě, tak hrozně rád počítal a chtěl další a další příklady. Teď to negativní. Vlastně mně se celá akce líbila a problém jsem neměl. Takže to je tak vše, co bych k tomu řekl.

František Rut, 9. A

V pátek dne 1. 1. 2016 jsem společně s Vojtou a Ondrou učili na prvním stupni a učili jsme 4. C. První hodinu jsme vyučovali češtinu, 2. hodinu angličtinu, 3. hodinu matematiku a 4. hodinu pracovní činnosti. Docela mě i překvapilo, jak se všichni hlásili a většina věcí je bavila, ale přestávky byly dost náročné. Ale naštěstí jsme je všichni přežili a i hodiny jsme bez problémů odučili. Celkově jsme si to všichni užili, nakonec jsme i rozdávali podpisy, když jsme odcházeli a dokonce si žáci přáli, abychom je přišli zase někdy učit.

Filip Vegrycht, 9. A

Na učení v nižších ročnících jsem se těšil řadu let a najednou to už bylo tu. S Ondrou Slanařem a Filipem Vegrychtem jsme se na 4. C připravovali celkem volným stylem, který bych ani přípravou přímo nenazval. Naštěstí se objevilo štěstíčko v podobě toho, že jsme se přece jen vyzbrojili dostatečnou dávkou zábavy i her a samozřejmě vylosování šikovných a hodných dětí. První hodinu bych nazval zkouškou sirén, protože nebyla zcela vyvedená, ale další hodiny jsme již byli vžití do role učitelů velmi dobře. Den jsme si velmi užili a upevnili názor o tom, jakou práci dělat nechceme, neboť udržet něčí pozornost 45 minut je pomalu nadlidský úkol.

Vojtěch Ullmann, 9. A

Dne 1. dubna se na naší škole uskutečnilo učení devátáků na prvním stupni. Devátáci si tak mohli vyzkoušet, jakou nelehkou práci mají kantoři, a po dobu čtyř vyučovacích hodin vyučovat ve skupinkách celou třídu žáků. I přes všechny obavy byly děti hodné a spolupracující, takže na konci dne nebylo divu, jakou měli devátáci radost z toho, jak celý den dopadl. Děti byly tak spokojené a nadšené, že říkaly, že by jim to nevadilo, kdyby se takovéto akce konaly častěji.

Petr Jetenský, 9. C